

петъ бѣжанки. Стефанъ и Тончо ратая вързваха снопи. Когато настигнѣха жътваркитѣ, Тончо вземаше сѣрпа и се нареждаше при тѣхъ. Тогава Стефанъ се изправяше, слагаше длани на кръста и дълго се разглеждаше нашироко и безцелно. Стария го гледаше злобно и се въртѣше като фарфалакъ:

— Глей го ти, люнгуринатъ му неденъ! Изправилъ се като кюпъ — ще го видятъ другитѣ, ще се отегнатъ и тѣ. . .

Щомъ свършиха постата, уморени, съ отмалѣли кръстове, съ блѣди, окѣпани въ потъ лица, Жанката скачаше, грабваше сѣрпъ и се спущаше къмъ синура. Той започваше нова поста, започваше я нашироко, вързваше се навжтре, сѣкашъ щѣха да се наредятъ двайсетъ души. Надничаритѣ знаеха маневритѣ му и отиваха да му работятъ при крайна нужда.

Не поели още дѣхъ, жадни за минутна почивка, снахитѣ го измѣрваха съ умраза и трѣгваха да се наредятъ на постата. Инѣкъ не можеше. — нарколо хората щѣха да видятъ, че свекѣра имъ жѣне, а тѣ почиватъ. Щомъ го зѣрнѣше, че грабва сѣрпа и бѣрза да захване нова поста, Ставриуца махаше съ прѣстъ:

— Дано пукнешъ макаръ, дѣртъ вечеро! — И бѣрзаше да изпревари етѣрвитѣ си.

Предъ нея тѣ не смѣха думица да проду-матъ срещу него. Макаръ че го кѣлнѣше, Ставриуца бѣше най-довѣреното му лице. Отъ нея той научаваше всичко, което се говорѣше задъ гърба му. Тя следѣше всѣка стѣпка на етѣрвитѣ си, донасяше му и за най-дребнитѣ имъ и незначителни прояви, често послѣгваше, преувеличаваше и съчиняваше. И всичко това тя вършеше съ дребни